

ydre Magts Insignier. Det har jo været saaledes med Hensyn til den Sag, vi her behandler, at alle fire Partier nu tvende Gange har været lige paa Nippet til at blive enige, men begge Gange, baade i forrige Samling og i denne, er det mislykkedes, og begge Gange paa Grund af en Indflydelse, som er kommet fra Regeringen, i forrige Samling fra Vestres Regering, denne Gang fra den radikale Regering. Det synes, som om det netop er Regeringerne, der har gjort det vanskeligt at naa til den Enighed, som dog ligesom laa for. Forrige Gang var det Vestres Minister, som havde forelsket sig stærkt i de faste Grænser i § 6, og som Følge deraf krympede Venstre sig ved at forhindre Ministeren i at vedblive at ride paa denne Kæphest; denne Gang, hvor Betingelserne for at naa til Enighed synes mig at have været endog større, laa Fejlen eller Mangelen, hvad man skal kalde det, hos den nye Indenrigsminister. Der maa altsaa være noget om, hvad Fader Holberg siger, at naar Folk kommer i Kancelliet, kommer der ligesom en Taage for deres Øjne, saa at de end ikke kender deres bedste Venner.

Venstre er jo den radikale Regerings bedste Venner, der hersker Fred og god Forstaaelse og Treuga Dei dem imellem, men ikke desto mindre har den højtærede Indenrigsminister paa Grund af den Taage, der er kommet for hans Øjne, ikke lagt Mærke til, at det, som laa Venstre paa Sinde, var det, som for øvrigt ogsaa ligger mig paa Sinde: at vi ikke kommer til ved denne Lov at skabe en ny Slags Klasselovgivning, en ny privilegeret Stand for neden, nemlig Lønarbejderstanden. Det, som laa Venstre paa Sinde, og jeg synes med Rette, var, at man ikke skulde kunne sige: I 1914 afskaffede vi alle Valgretsprivilegier, alle Skatteprivilegier, alle Privilegier foroven, men samtidig sørgede vi for af Frygt for, at alle Privilegier fuldstændig skulde udryddes af Samfundet, at give Privilegier til en anden stor Samfundsklasse, nemlig Lønarbejderne. En Lønarbejder skal være en Mand, som, blot han melder sig som Lønarbejder, i Tilfælde af Sygdom skal kunne stikke Haanden i Samfundets Lomme, uden at der er foretaget en Undersøgelse, i alt Fald en tilstrækkelig Undersøgelse, af, om han er bemidlet eller ikke. Som Følge deraf maatte det virke som Peber i Næsen, at den højtærede Minister i sin ofte citerede Skrivelse af 26. Janaar 1914 tilskrev Sygekasseinspektøren, da man ønskede, at han

skulde udarbejde Udkast til den i § 6 omtalte Bekendtgørelse, at Indenrigsministeriet kan ikke „anse det for ønskeligt at fravige den af Sygekasseinspektoratet i Skrivelse til Indenrigsministeriet af 5. Februar 1900 skildrede og hidtil i Praxis benyttede Regel, at enhver til Arbejderklassen hørende Person er at anse som ubemidlet i Sygekasselovens Forstand“. I Overensstemmelse hermed virkede det heller ikke netop fremmende paa Enigheden, at Sygekasseinspektøren i Kraft af det gamle Ord: Som Herren er, saa følger ham Svende, udarbejdede et Udkast, hvoraf man tydeligt fik det Indtryk, at hvorledes end denne Lov blev, var Administrationen parat til at gennemføre de nye økonomiske Privilegier. Dette maatte ifølge Sagens Natur vanskeliggøre Opnaaelsen af den Enighed, som ellers laa i Luften, thi det var netop Stridspunktet, det var netop det rene Princip, som skilte Partierne, og det var netop det, man var i Færd med at komme ud over ved at sige: Lad os gaa den Vej, som blev paapeget i sidste Samling, lad os skyde hele dette Spørgsmaal om Stand og Stilling til Side og give os til i hvert enkelt Tilfælde at undersøge de økonomiske Kendemærker, som betegner Ubemidletheden, og deriblandt selvfølgelig ogsaa Indtægtens Art og Varighed. I et Flertal af Tilfælde vil det jo føre til, at Arbejderne kommer ind under Kategorien: ubemidlede.

Nu har det imidlertid forekommet mig, at det var Synd, naar man realiter set stod hinanden saa nær, at den Omstændighed, at man vilde stille et enkelt Princip paa Spidsen eller paa iøjnefaldende, demonstrativ Maade — en udfordrende Maade, kunde jeg fristes til at sige — til offentlig Beskuelse, det nemlig, Administrationen vil trumfe igennem, skulde træde hindrende i Vejen for Opnaaelsen af den Enighed, som efter min Mening med Lethed kan opnaas, fordi vi, naar det kommer til Lovens Udformning i det praktiske Liv, dog sikkert meget let vil kunne komme til Enighed baade om de ledende Linier og om de enkelte Tilfælde. Det er ud fra denne Betragtning, jeg har stillet Ændringsforslaget under Nr. 2. Som de Herrer vil se, slutter det sig for saa vidt til selve Lovforslaget, som det altsaa for det første knæsætter Lovforslagets ledende Tanke, at der i selve Loven ikke skal være nogen fast Indtægts- og Formuegrænse, og for det andet bestemmer, at Indenrigsministeren og Administrationen ikke skal have Lov til vilkaarlig og ene